

Arrest

nr. 200 678 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 8
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 19 november 2015 asiel aan. Op 6 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 7 juli 2017 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtu te zijn, afkomstig uit Raga, district Hisarak in de provincie Nangarhar, Afghanistan. U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te verlaten. U zou tot uw elfde naar school zijn gegaan en hielp nadien uw vader slechts sporadisch als landbouwer. Sinds 1391 (2012-2013 volgens de Gregoriaanse kalender) ging u ook naar de lokale Madrassa waar u koranlessen kreeg. Op een dag werden vijf à zes jongens, waaronder u, door de taliban gevraagd om mee te komen naar een andere Madrassa. Jullie stemden in en werden gebracht naar Sargardan Markaz in Zarif Khel. Na aankomst werden jullie er begroet door de lokale commandant die vertelde dat jullie volwassen genoeg waren om jihad te voeren. Jullie stemden in en kregen nog dezelfde dag preken te horen over het paradijs. Na drie nachten vroegen jullie toestemming om naar huis te keren en de familie te begroeten. U beloofde daarna terug te keren. U zou uiteindelijk twee weken thuis blijven en begon na te denken over de betekenis van de jihad. U twijfelde. Na twee weken kwamen uw vrienden naar uw huis, maar uw vader vertelde hen dat u niet thuis was. Uw vader vond het geen goed idee om jihad te voeren tegen moslims en vond dat u thuis diende te blijven. Twee dagen nadien kwamen uw vrienden echter opnieuw langs. U hoorde hen vertellen dat de commandant u zou verplichten. Uw vader besloot daarop dat het niet langer veilig was om thuis te blijven en stuurde u naar uw tante in Surkh Rod (Nangarhar). U verbleef er één nacht, waarop de man van uw tante besloot dat het beter was om u naar Europa te sturen. U verliet Afghanistan de volgende dag, rond de zevende maand van 1394 (September-Oktober 2015) en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije en Servië naar België waar u op 19 november 2015 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een originele taskara (identiteitsbewijs) neer en de enveloppe waarmee deze werd verzonden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

*Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 30 maart 2017, p. 2), **blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.***

Ten eerste legde u geen enkel overtuigend stuk neer ter staving van uw identiteit. Zo had u enkel een originele taskara (identiteitsbewijs) (CGVS, p. 2). Echter blijkt uit toegevoegde informatie dat allerhande documenten, wegens de hoge graad van corruptie in Afghanistan, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg bezitten Afghaanse documenten een eerder geringe bewijswaarde. Bovendien wordt de authenticiteit van uw taskara verder ondermijnd, daar het u ontbrak aan overtuigende verklaringen omtrent uw identiteit. Zo werd u gepolst naar uw geboortedatum, maar moest u vreemd genoeg het antwoord schuldig blijven. U wist zelfs het jaartal niet te vermelden (CGVS, p. 3-4). U werd dan ook gevraagd wanneer u deze taskara zou hebben ontvangen en gaf aan dat u het in het jaar 1394 (2015-2016) zou hebben ontvangen, niet preciezer. Hoe dan ook is het opvallend dat u uw **enige identiteitsbewijs** klaarblijkelijk pas vlak voor uw vertrek zou hebben verkregen. Dat u dit stuk dan nog niet eens zou meenemen op uw tocht richting Europa is dan ook weinig aannemelijk (Verklaring DVZ, d.d. 25 januari 2016, p.9). In ieder geval verklaarde u ook nog eens dat dit uw enige en eerste taskara zou zijn geweest. Dat u in die 23 jaar voordien uzelf nooit diende te identificeren is wederom weinig waarschijnlijk (CGVS, p. 15). Dergelijke vaststellingen ondermijnen dan ook de authenticiteit van uw enige identiteitsbewijs. Te meer u **geen enkel ander document** voorlegde ter staving van uw identiteit en herkomst. U werd meermaals gewezen op het belang van dergelijke documenten (CGVS, p. 16-17).

Ten tweede heeft u het CGVS geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde recente herkomst uit Raga (Hisarak), en wel om volgende redenen. Zo kan vooreerst verwezen worden dat u geen enkel document (attesten, diploma's, foto's, ...) neerlegde ter staving van uw herkomst, naast uw eerder bijzonder recente taskara. Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt gehad met het thuisfront (CGVS, p. 3, 9), maar u hebt blijkbaar geen stukken laten overkomen om uw desbetreffende verklaringen kracht bij te zetten. U legde dan wel een enveloppe neer waarmee uw documenten werden verstuurd, al blijkt deze te zijn verstuurd uit Jalalabad. Niet alleen ondermijnt het ontbreken van documenten ter staving van uw herkomst, uw geloofwaardigheid, maar kan het **CGVS bovendien enkel afgaan op uw verklaringen, die geenszins konden overtuigen.**

Zo bleek uw **geografische kennis** eerder beperkt voor iemand die zijn ganse leven in de regio zou hebben gewoond en gewerkt. U werd gevraagd welke districten zouden grenzen aan het uwe, waarop u aangaf dat u enkel Shehzad kende (CGVS, p. 6). Eerder beknopt. Bovendien is het vreemd dat u zou vermelden dat u de "overige drie" niet kent. Met Surobi, Azra, Khogyani en Khak-e-Jabbar telt Hisarak immers nog vier aangrenzende districten. Dat u niet één van deze namen opnoemt is opmerkelijk. Nog vreemder was dat u gevraagd werd welke provincies u in het Oosten van Afghanistan zou kennen, waarop u aangaf dat het er veel zijn, maar u er niet van weet. U wist enkel te melden dat Kabul dichtbij was (CGVS, p. 6). U kende geen enkele andere provincie in de buurt. Dat u zelfs Logar niet zou noemen, de provincie die rechtstreeks aan uw district grenst, roept vragen op. Daarnaast is het opvallend dat u zelfs de weg richting Jalalabad slechts zeer summier zou kunnen opsommen. Niettegenstaande u er twee maal heen ging, slaagde u er niet in meer dan vijf dorpen op te noemen die u zou doorkruisen. U werd bovendien gevraagd of de hoofdweg naar het districtscener altijd open was, waarop u positief antwoordde. Echter blijkt uit toegevoegde informatie dat de wegen rondom het districtscener meer dan vaak afgesloten werden door de onveilige situatie of penibele weersomstandigheden en hierdoor zelfs voedselschaarste ontstond in het district. Dat u dit ontgaan is, is merkwaardig. U voegde daar eveneens aan toe dat er slechts één ziekenhuis zou zijn in uw district (CGVS, p. 5-7), terwijl uit meerdere bronnen blijkt dat er minstens twee, zo niet nog meer zouden zijn. Bovendien meende u dat Se Aw, een dorp in de buurt, achter u zou liggen als u in de richting van Mekka kijkt (CGVS, p. 5). Se Aw zou dan echter links van u moeten liggen, terwijl Jalalabad achter u ligt. U werd gevraagd naar scholen in de buurt, maar kon naast Hisarak High School geen andere school bij naam noemen. U wist bij uitbreiding eigenlijk slechts drie scholen te benoemen, terwijl het er toch meer lijken te zijn. Dat u dan zou verklaren dat er geen andere scholen zijn (CGVS, p. 10), is vreemd. U verklaarde tot slot dat men ging stemmen in de school in het district, maar niet in de moskee (CGVS, p. 13), terwijl dat net wel het geval lijkt.

U was bij uitbreiding niet erg goed op de hoogte wat betreft **enkele ingrijpende gebeurtenissen of prominenten** in uw regio. Zo wist u desbetreffend wel dat er verkiezingen waren geweest in Afghanistan, maar slaagde u er helemaal niet in om deze in de tijd te situeren (CGVS, p. 13). De voorganger van het districtshoofd zou om het leven zijn gekomen, maar wanneer dat was, wist u niet. U verklaarde dan wel dat Fazal Ahmad Sherzad de politiecommandant voor het district zou zijn, maar wie zijn voorganger was of wanneer de wissel van de macht werd doorgevoerd, wist u dan weer niet (CGVS, p. 14). Dergelijke fragmentarische kennis wijst op eerder ingestudeerde kennis, dan parate. Zo kon u bijvoorbeeld wel aangeven dat Zarwali een politiecommandant was en hij om het leven kwam, maar wanneer exact wist u duidelijk niet. U meende dat het drieënhalve jaar geleden was, terwijl het nog geen drie jaar geleden was. In ieder geval is het bijzonder opvallend dat u naast dit eerder veelbesproken incident, geen enkel ander incident of gebeurtenis voor de geest zou kunnen halen

(CGVS, p. 27). Zo beweerde u dat er geen protesten tegen de taliban waren in Hesarak (CGVS, p. 24), terwijl die er wel waren. U had nog nooit gehoord van Mohammad Anwar en Syeed Rahman, (CGVS, p. 21), nochtans allen talibanprominenten in uw district. U wist tot slot niet wie Haji Malako Khan was (CGVS, p. 14), nochtans de nieuwe districtschef van Hesarak. Hoewel deze persoon meer dan waarschijnlijk werd aangesteld na uw vertrek, is het opvallend dat deze naam u niets zou zeggen. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat een asielzoeker, zelfs na zijn vertrek, nog interesse zou tonen voor zijn herkomstregio. U verklaarde dan wel een radio te hebben gehad in uw district, maar slaagde er niet in één frequentie op te geven. U kon zich verder geen militaire operaties herinneren in uw regio, noch herinnerde u zich gevechten met buitenlandse troepen (CGVS, p. 25). U kon zich tot slot geen reconstructiewerken in de regio herinneren (CGVS, p. 26), terwijl die er weldegelijk zijn.

Een dergelijke vage en weinig uitgebreide kennis betreffende uw regio van herkomst, doet dan ook vermoeden dat u deze regio al langer heeft verlaten dan u wilt doen uitschijnen. Dat vermoeden wordt overigens bevestigd door volgende vaststellingen. Zo is het ten eerste opvallend dat uw post werd verstuurd vanuit Jalalabad en u beweerde dat deze werd verzonden door Mohammad Hasim, uw neef (CGVS, p. 18). Echter werd via uw enveloppe een profiel op FB teruggevonden gelinkt aan een zekere Farhad Khan Sherzai (zie blauwe map). Waarom u dit zou verborgen houden is vreemd. Tot slot is het bevreemdend dat, hoewel u verklaarde enkel Pashtu te spreken (CGVS, p. 8), er tijdens het gehoor evenwel werd vastgesteld dat u toch enkele woorden uit het Urdu zou gebruiken. Hierop gewezen gaf u aan dat u geen Urdu kent en u het misschien in het centrum zou hebben geleerd (CGVS, p. 29), hetgeen niet overtuigt. Dient te worden aan toegevoegd dat u eveneens beweerde amper Engels te kunnen spreken (CGVS, p. 8), maar u er tijdens het gehoor wel op werd betrappt de vraag te begrijpen vooraleer deze vertaald werd (CGVS, p. 15). Opnieuw kan de verschoning dat u het in het centrum zou hebben geleerd weinig overtuigen (CGVS, p. 15), te meer u zelf had aangegeven dat u eigenlijk een moeilijke student was (CGVS, p. 10). Dat u Urdu en Engels zou spreken sterkt het vermoeden dat u elders hebt verbleven dan aangegeven. **Het lijkt er dan ook sterk op dat u het CGVS liever geen zicht wenst te geven op uw werkelijke herkomst, alsook de meest recente verblijfsplaatsen van zowel u als uw familie.**

Ten derde kon ook uw reisweg evenmin overtuigen. Zo legde u ten eerste geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (CGVS, p. 23). U had geen idee wanneer exact u Afghanistan had verlaten (CGVS, p. 23), noch wist u wanneer u in België was aangekomen (CGVS, p. 24). U had geen idee waar u de grens tussen Afghanistan en Iran had overgestoken, noch wist u na Servië welke landen u in Europa zou zijn gepasseerd. **Dergelijke vage en onduidelijke verklaringen doen vermoeden dat u op een andere manier hebt gereisd dan u wenst vol te houden.** Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 9, vraag 22). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u aldus niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent en rechtstreeks afkomstig te zijn uit uw beweerde herkomstregio. Gelet op de ongeloofwaardigheid van deze beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in de regio hebt verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Hoe dan ook zou die ongeloofwaardigheid ook nog blijken uit volgende vaststellingen. Zo legde u ten eerste geen enkel document neer ter staving van de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend (zie supra). U verklaarde dat er vier talibs richting Madrassa kwamen en jullie meenamen naar hun kamp (CGVS, p. 17). Echter had u bij de DVZ nog vijf talibs vermeld (Vragenlijst CGVS, d.d.25 januari 2016, Vraag 3.5). U meende dit niet te hebben gezegd. Hoe dan ook zou u samen met vier andere jongens worden meegenomen, maar slaagde u er niet eens in hun volledige namen op te geven. Wanneer de talibs naar de Madrassa kwamen, wist u evenmin (CGVS, p. 19-20). Gevraagd wie de commandant van de taliban was die u had aangesproken verklaarde u dat zijn naam Nawab Khan was. Vreemd genoeg had u eerder nog verwezen naar hem als Mawlawi Saheb (CGVS, p. 17). U herhaalde echter dat zijn naam Nawab Khan was. Hoe dan ook verklaarde u dat u nadien naar huis keerde en u er twee keer bezoek kreeg van uw vrienden (CGVS, p. 21). Bij de DVZ had u evenwel laten optekenen dat

u slechts één keer bezoek kreeg van uw vrienden (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). U ontkende, maar wanneer uw vrienden kwamen, wist u niet (CGVS, p. 22). De vaststelling dat uw voltallige gezin nog steeds in hetzelfde huis zou wonen (CGVS, p. 6), doet hoe dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Dat u zou verklaren dat zij na uw vertrek helemaal geen problemen meer hebben gehad eens te meer (CGVS, p. 18). **Volledigheidshalve** wenst het CGVS nog te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering in Afghanistan door de taliban zelden tot nooit voorkomt. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshef besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Rekrutering door de taliban is aldus hoofdzakelijk gebaseerd op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt onder directe dwang eerder een uitzondering. Op de vraag waarom de taliban net u wilde rekruteren, gaf u enkel aan dat men u zou doden mocht u niet luisteren. U had echter geen ervaring met wapens (CGVS, p. 22), noch werd u door uw leraar in de Madrassa beïnvloed om zich aan te sluiten, daar u zelf verklaarde dat hij daar niet over praatte (CGVS, p. 19). Van enige brainwashing was aldus geen sprake. U hebt aldus geenszins aannemelijk gemaakt dat uw situatie van bovenstaande informatie zou afwijken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten werden hierboven besproken en zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen dergelijke documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, activiteiten, verblijfsplaatsen en uw relaas. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen (CGVS, p. 2, 20, 28), bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. **Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfsplaatsen, achtergrond, familiale situatie en het netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.**

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over

bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Na een theoretische beschouwing over de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en de bewijslast, onderbouwt verzoeker het middel als volgt:

“3.2/ Verwerende partij heeft verzoeker de subsidiaire bescherming geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit de beweerde herkomstregio, in essentie verwijzend naar volgende elementen:

- gebrek aan overtuigend bewijs van identiteit;
- beperkte geografische kennis over de herkomstregio;
- het niet erg op de hoogte zijn wat betreft ingrijpende gebeurtenissen of prominenten uit de herkomstregio;
- kennis van het Engels en Urdu;
- onduidelijkheid over de reisweg.

3.2.1./ Identiteit

Verzoeker was in het bezit van zijn originele Taskara (Afghaans identiteitsdocument). Verwerende partij hecht geen belang aan dit document, verwijzend naar de hoge corruptiegraad in Afghanistan. Het is dan ook een raadsel welk document verzoeker wél zou kunnen bijbrengen om zijn identiteit aan te tonen. Dat hij de Taskara niet onmiddellijk heeft meegenomen bij zijn vertrek uit Afghanistan is gebruikelijk en te verklaren door de bijzonder gevaarlijke reisweg. Het kan verzoeker dan ook niet verweten worden dat hij de originele Taskara, zijn enige identiteitsdocument, later heeft laten opsturen per post. Verzoeker heeft binnen Afghanistan amper of nooit rondgereisd, zodat er nooit een noodzaak was om Taskara aan te vragen of te bezitten. De relevantie van dergelijk identiteitsdocument is pas aan de orde gekomen, wanneer de vlucht naar Europa een optie begon te worden, gelet op de vrees voor zijn leven.

3.2.2/ Geografische kennis en incidenten

Verzoeker heeft zijn hele leven in Raga gewoond en dient derhalve nauwkeurige informatie te geven over deze plaats. De herkomstcheck, die verwerende partij geheel terecht doet bij elk gehoor, dient ingevuld te worden op maat van de asielzoeker. Het profiel van de asielzoeker, bepaalt immers de

graad van kennis die men van iemand mag verwachten. Hierbij spelen leeftijd, beroep en scholing een uitermate belangrijke rol.

Bij de in casu uitgevoerde herkomstcheck heeft verwerende partij op geen enkele manier rekening gehouden met het kwetsbare profiel van verzoeker. Hij heeft amper scholing genoten: op zijn elfde is hij gestopt met school (ondertussen meer dan 14 jaar geleden) en beperkte zijn leefwereld zich tot het helpen van zijn vader op het veld en de Madrassa. In die context kan moeilijk verwacht worden dat hij een uitgebreide en gedetailleerde kennis heeft over steden, districten en provincies buiten zijn eigen regio.

Met betrekking tot de prominenten uit de regio valt uit het gehoor op dat verzoeker wel degelijk veel informatie heeft kunnen geven, niet toevallig wanneer het ging over prominenten van de stam 'Marofkhel'.

p. 13 gehoorverslag
(...)

p. 14 gehoorverslag
(...)

Verwerende partij gaat bijzonder eenzijdig tewerk in haar motivering. De elementen die verzoeker kan vertellen over zijn regio worden afgedaan als 'ingestudeerde kennis', terwijl hem langs de andere kant bvb. een verschil in situering in de tijd van 6 maanden wordt verweten wanneer hem gepolst wordt naar de dood van Zarwali - op het moment van het gehoor 3 jaar geleden. Dit is eenzijdig en niet consequent.

Verzoeker kan inderdaad het jaartal van de laatste verkiezingen niet vermelden, maar kan wel aangeven wie er heeft gewonnen en wie er nog deelnam aan de verkiezingen. Als deze kennis ingestudeerd zou zijn, zou verzoeker toch als eerste het jaartal ingeprent hebben (?!).

Verzoeker kent het districthoofd (een Marofkhel) en kan bovendien gedetailleerde informatie geven over diens voorganger en hoe die is gestorven. Allicht is dat incident, gelet op het feit dat de opvolger iemand van verzoekers stam was, dichtbij zijn leefwereld. Ook de stamoudste, Haji Den Mohammad, Marofkhel, is verzoeker bekend.

Voorts kan hij de gouverneur en de politiecommandant benoemen van het district, diens voorganger en de politiecommandant van Hisarak en diens voorganger.

Verzoeker gaf gedetailleerde informatie over Zarwali, commandant van de Arbaki en hoe die drie jaar geleden is gestorven.

Verzoeker weet niet wie Haji Malako Khan is. Het blijkt het nieuwe districthoofd van Hesarak te zijn, terwijl verwerende partij toegeeft dat hij werd aangesteld na het vertrek van verzoeker uit Afghanistan. Er kan toch niet verwacht dat wanneer een asielzoeker contact neemt met zijn familie in Afghanistan - voor zover de telefoonverbinding het toelaat - het heeft over de politieke ontwikkelingen in de regio (?!).

Verwerende partij verwijt verzoeker geen enkele radiofrequentie te kunnen opnoemen, hoewel hij bevestigde een radio te hebben gehad. Uit de betreffende passage van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker nochtans wel een aantal radiokanalen kon opnoemen; niet veel, aangezien enkel zijn vader, niet hijzelf, naar de radio luisterde (p. 25 gehoorverslag):
(...)

Hoewel deze uitleg, in zijn context geplaatst, volstrekt logisch is en verzoeker zelfs een aantal kanalen opsomt, 'filtert' verwerende partij deze informatie eenzijdig ten nadele van verzoeker.

Verwerende partij lijkt bovendien zélf niet altijd even zeker van haar eigen motivering (eigen onderlijning) - p. 2 bestreden beslissing:

"U wist bij uitbreiding eigenlijk slechts drie scholen te benoemen, terwijl het er toch meer lijken te zijn. Dat u dan zou verklaren dat er geen andere scholen zijn, (...) is vreemd. U verklaarde tot slot dat men ging stemmen in de school in het district, maar niet in de moskee (...), terwijl dat net wel het geval lijkt."

3.2.3/ Urdu en Engels

Verzoeker zou tijdens het gehoor één woord Urdu gebruikt, hetgeen hij betwiste. Verzoeker heeft tijdens het gehoorverslag nooit Urdu gesproken. Zulks blijkt ook niet uit het gehoorverslag. Toch wordt deze blote bewering als motief gebruikt in de thans bestreden beslissing. Verzoeker heeft wel aangegeven enkel woorden Urdu te hebben opgepikt, omdat hij werkt met Indiërs. Verzoeker werkt inderdaad bij R&M C. (...) te L. (...), waar de heer S.(...) R.(...), van Indische origine, zaakvoerder is. Verzoeker legt daartoe enkele loonfiches voor (stuk 3). Ook heeft hij daar een aantal woorden Engels opgepikt.

Om de hiervoor vermelde redenen faalt de motivering van de bestreden beslissing in rechte en werd verzoeker onterecht, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden twee loonfiches van R&M C. gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een verklaring neer van zijn werkgever R&M C.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk recent en rechtstreeks afkomstig te zijn uit zijn beweerde herkomstregio. De commissaris-generaal komt tot dit besluit op grond van de vaststellingen dat (i) verzoeker geen enkel overtuigend stuk neerlegde ter staving van zijn identiteit, dat (ii) verzoeker geen duidelijk zicht heeft gegeven op waar hij vandaan komt en waar hij voor zijn komst naar België heeft verbleven aangezien hij geen enkel document neerlegde ter staving van zijn herkomst en zijn verklaringen evenmin kunnen overtuigen daar zijn geografische kennis eerder beperkt is, hij niet erg goed op de hoogte was wat betreft enkele ingrijpende gebeurtenissen of prominenten in zijn regio, hij verborgen hield wie zijn post vanuit Jalalabad verstuurde en hij tijdens het interview enkele woorden Urdu gebruikte en de vragen in het Engels leek te begrijpen vooraleer deze vertaald werden, terwijl hij beweerde amper Engels te kunnen spreken, en dat (iii) zijn reisweg evenmin kan overtuigen. De commissaris-generaal besluit hieruit dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker voor zijn komst naar België in zijn beweerde regio van herkomst heeft verbleven, er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is, temeer nu verzoeker geen coherente verklaringen aflegde aangaande de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten, zijn voltallig gezin nog steeds in hetzelfde huis zou wonen en na zijn vertrek geen problemen meer gehad heeft en uit de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) blijkt dat gedwongen rekrutering in Afghanistan door de taliban zelden tot nooit voorkomt. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus oordeelt de commissaris-generaal dat hij door verzoekers gebrekkige medewerking in het ongewisse verkeert over verzoekers identiteit, verblijfplaatsen, achtergrond, familiale situatie en het netwerk waarop hij kan terugvallen, en dat verzoeker, door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van zijn asielaanvraag raken, te verzwijgen, zelf de beoordeling van zijn nood aan bescherming voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet onmogelijk maakt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RVS 21 maart 2007, nr. X). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door verzoeker afgelegde verklaringen en de door hem voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat hij niet voldaan heeft aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoeker geen enkel overtuigend stuk neerlegde ter staving van zijn identiteit. Verzoeker wijst er op dat hij in het bezit was van zijn originele taskara, doch dat de commissaris-generaal hieraan geen belang hechtte wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan, en begrijpt niet welk document hij dan wel had moeten neerleggen ter staving van zijn identiteit. Hij gaat hiermee evenwel volledig voorbij aan de motivering van bestreden beslissing dat de authenticiteit van zijn taskara verder ondermijnd wordt daar het hem ontbrak aan overtuigende verklaringen omtrent zijn identiteit:

“Zo werd u gepolst naar uw geboortedatum, maar moest u vreemd genoeg het antwoord schuldig blijven. U wist zelfs het jaartal niet te vermelden (CGVS, p. 3-4). U werd dan ook gevraagd wanneer u deze taskara zou hebben ontvangen en gaf aan dat u het in het jaar 1394 (2015-2016) zou hebben ontvangen, niet preciezer.”

Bovendien zou verzoeker zijn enig identiteitsdocument pas vlak voor zijn vertrek hebben verkregen. Verzoeker legt in zijn verzoekschrift uit dat de omstandigheid dat hij zijn taskara niet onmiddellijk heeft meegenomen bij zijn vertrek uit Afghanistan gebruikelijk is en te verklaren door de gevaarlijke reisweg, zodat het hem niet verweten kan worden dat hij zijn enige identiteitsdocument later per post heeft laten opsturen. Daarnaast wijst hij erop dat hij binnen Afghanistan amper of nooit heeft rondgereisd zodat er nooit een noodzaak was om een taskara aan te vragen of te bezitten. Hij weet hiermee evenwel niet te overtuigen. De Raad acht het immers ongeloofwaardig dat verzoeker het document bij uitstek om zijn identiteit te bewijzen niet zou meenemen op zijn tocht richting Europa, noch dat hij in die 23 jaar voordien zichzelf nooit diende te identificeren. Daarnaast moet worden benadrukt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat zoals ook hierna nog zal blijken *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit onmiskenbaar blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge graad van corruptie in Afghanistan eenvoudig kunnen verkregen worden of worden nagemaakt (adm. doss., stuk 13, map met ‘landeninformatie’, document nr. 2), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde taskara.

Hierbij komt nog dat verzoeker geen duidelijk zicht heeft gegeven op waar hij vandaan komt en waar hij voor zijn komst naar België heeft verbleven.

De nood aan bescherming geboden door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden, alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aannemelijk maken louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonde.

Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot haar onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet toe kan leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk recent en rechtstreeks afkomstig te zijn uit het dorp Raga, in het district Hisarak van de provincie Nangarhar en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst.

Zo is verzoekers geografische kennis eerder beperkt voor iemand die zijn ganse leven in de regio zou hebben gewoond en gewerkt. De commissaris-generaal kon op goede gronden het volgende vaststellen:

“U werd gevraagd welke districten zouden grenzen aan het uwe, waarop u aangaf dat u enkel Shehzad kende (CGVS, p. 6). Eerder beknopt. Bovendien is het vreemd dat u zou vermelden dat u de “overige drie” niet kent. Met Surobi, Azra, Khogyani en Khak-e-Jabbar telt Hisarak immers nog vier aangrenzende districten. Dat u niet één van deze namen opnoemt is opmerkelijk. Nog vreemder was dat u gevraagd werd welke provincies u in het Oosten van Afghanistan zou kennen, waarop u aangaf dat het er veel zijn, maar u er niet van weet. U wist enkel te melden dat Kabul dichtbij was (CGVS, p. 6). U kende geen enkele andere provincie in de buurt. Dat u zelfs Logar niet zou noemen, de provincie die rechtstreeks aan uw district grenst, roept vragen op. Daarnaast is het opvallend dat u zelfs de weg richting Jalalabad slechts zeer summier zou kunnen opsommen. Niettegenstaande u er twee maal heen ging, slaagde u er niet in meer dan vijf dorpen op te noemen die u zou doorkruisen. U werd bovendien gevraagd of de hoofdweg naar het districtscenter altijd open was, waarop u positief antwoordde. Echter blijkt uit toegevoegde informatie dat de wegen rondom het districtscenter meer dan vaak afgesloten werden door de onveilige situatie of penibele weersomstandigheden en hierdoor zelfs voedselschaarste ontstond in het district. Dat u dit ontgaan is, is merkwaardig. U voegde daar eveneens aan toe dat er slechts één ziekenhuis zou zijn in uw district (CGVS, p. 5-7), terwijl uit meerdere bronnen blijkt dat er minstens twee, zo niet nog meer zouden zijn. Bovendien meende u dat Se Aw, een dorp in de buurt, achter u zou liggen als u in de richting van Mekka kijkt (CGVS, p. 5). Se Aw zou dan echter links van u moeten liggen, terwijl Jalalabad achter u ligt. U werd gevraagd naar scholen in de buurt, maar kon naast Hisarak High School geen andere school bij naam noemen. U wist bij uitbreiding eigenlijk slechts drie scholen te benoemen, terwijl het er toch meer lijken te zijn. Dat u dan zou verklaren dat er geen andere scholen zijn (CGVS, p. 10), is vreemd. U verklaarde tot slot dat men ging stemmen in de school in het district, maar niet in de moskee (CGVS, p. 13), terwijl dat net wel het geval lijkt.”

Evenmin is verzoeker goed op de hoogte over enkele ingrijpende gebeurtenissen of prominenten in zijn regio. Zo wist hij desbetreffend wel dat er verkiezingen waren geweest in Afghanistan, maar slaagde hij er helemaal niet in om deze in de tijd te situeren (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 13). De voorganger van het districtshoofd zou om het leven zijn gekomen, maar wanneer dat was, wist verzoeker niet. Hij verklaarde dan wel dat Fazal Ahmad Sherzad de politiecommandant verantwoordelijk voor zijn district zou zijn, maar wie zijn voorganger was of wanneer de wissel van de

macht werd doorgevoerd, wist hij dan weer niet (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 14). Dergelijke fragmentarische kennis wijst op eerder ingestudeerde kennis, dan parate kennis. Verder kon verzoeker, naast het veelbesproken incident waarbij de politiecommandant Zarwali om het leven kwam, geen enkel ander incident of gebeurtenis voor de geest halen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 27) en beweerde hij dat er in Hisarak geen protesten tegen de taliban waren (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 24), terwijl uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat die er wel waren (adm. doss., stuk 13, map met 'landeninformatie', document nr. 12). Verzoeker had tevens nog nooit gehoord van Mohammad Anwar en Syeed Rahman, (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 21), nochtans allen talibanprominenten in zijn district, en wist niet wie Haji Malako Khan was (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 14), nochtans de nieuwe districtschef van Hisarak. Hoewel laatstgenoemde persoon meer dan waarschijnlijk werd aangesteld na verzoekers vertrek, is het opvallend dat deze naam hem niets zou zeggen. Er mag immers, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt voor te houden, redelijkerwijs worden verwacht dat een asielzoeker, zelfs na zijn vertrek, nog interesse zou tonen voor zijn herkomstregio, temeer nu verzoeker verklaarde nog contact te hebben met zijn familie (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 9). Verder kon verzoeker zich geen militaire operaties herinneren in zijn regio en herinnerde hij zich geen gevechten met buitenlandse troepen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 25). Verzoeker kon zich evenmin reconstructiewerken in de regio herinneren (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 25-26), terwijl uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat die er weldegelijk zijn (adm. doss., stuk 13, map met 'landeninformatie', document nr. 13).

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bij om voormelde pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal op geen enkele manier rekening heeft gehouden met zijn kwetsbare profiel, waarbij hij erop wijst dat hij amper scholing heeft genoten en dat zijn leefwereld zich beperkte tot het helpen van zijn vader op het veld en de madrassa, wordt erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de kennis die van hem werd verwacht van een onredelijk hoog niveau is. Verzoekers beperkte scholing kan dan ook geen afdoende verklaring vormen voor de lacunes in zijn kennis inzake de regio waar hij gedurende zijn hele leven beweert te hebben gewoond. Ook van personen met een lage scholingsgraad mag immers worden verwacht dat zij kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Wat dit betreft, bleef verzoeker echter in gebreke. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met verzoekers aangemeten profiel. Er werden hem immers geen vragen gesteld waarvoor hij, om erop te kunnen antwoorden, over een bepaald opleidingsniveau moest beschikken. De vragen werden bovendien eenvoudig en duidelijk geformuleerd. Verzoeker begreep ook kennelijk de logica en de inhoud van de vragen. Daarenboven heeft het vastgestelde gebrek aan kennis inzake zijn regio van herkomst betrekking op elementen uit verzoekers persoonlijke leefwereld en zijn deze elementen dermate significant dat zijn profiel geen afdoende verschoning vormt voor de vastgestelde lacunes in zijn kennis ervan.

Gelet op het hoger vastgestelde gebrek aan kennis bij verzoeker, op grond waarvan alleen maar kan worden besloten dat hij zijn beweerde recente afkomst uit Raga, gelegen in het district Hisarak in de provincie Nangarhar, niet aannemelijk heeft gemaakt, is de Raad van oordeel dat de kennis die hij wel heeft tentoongespreid slechts een gebrekkig ingestudeerde kennis betreft die niet opweegt tegen alle voormelde onwetendheden.

De kritiek van verzoeker met betrekking tot de talen Urdu en Engels die hij zou spreken, is gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, zodat de eventuele gegrondheid van zijn grieven daartegen de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing, die de beslissing op voldoende wijze dragen, niet kan aantasten. Op grond van wat hoger werd gesteld, kan met recht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden recente afkomst uit Raga worden besloten. De bij het verzoekschrift gevoegde loonfiches ter staving van zijn tewerkstelling bij R&M C. en de ter terechtzitting neergelegde brief van zijn werkgever waarin verklaard wordt dat verzoeker bij de start van zijn werkzaamheden aldaar geen Urdu kon spreken, vermogen de hoger gedane overwegingen dan ook niet in een ander daglicht te stellen.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk recent en rechtstreeks afkomstig te zijn uit zijn beweerde herkomstregio. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde recente afkomst uit Raga, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Verzoeker legde overigens vage en onduidelijke verklaringen af over zijn reisweg, wat terecht doet vermoeden dat hij op een andere manier heeft gereisd dan hij wenst vol te houden. Hieraan kan worden toegevoegd dat hij geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde (adm. doss., stuk 14, verklaring DVZ van 25 januari 2016, punt 22), terwijl van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming, zoals terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissing, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat verzoeker dit naliet en pas in België asiel aanvraeg, doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, blijkt eens te meer uit de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat verzoeker geen enkel document neerlegt ter staving van zijn beweerde problemen, geen coherente verklaringen aflegde aangaande de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten, zijn ouders, broers en zussen nog steeds in hetzelfde huis zouden wonen en na zijn vertrek geen problemen meer gehad hebben, en dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat gedwongen rekrutering in Afghanistan door de taliban zelden tot nooit voorkomt. Deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat hij noch zijn voorgehouden recente afkomst uit Raga, noch zijn aangehaalde vervolgingsfeiten heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit het district Hisarak, in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Waar verzoeker ten subsidiaire titel vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN